

PĂRINȚII MEI CRED CĂ SUNT O PACOSTE
GREȘIT! EI SUNT!

— M-au dat pe spate părinții tăi, i-am spus lui Maddy. Sunt mult mai de treabă decât ai mei.

Am întrebat-o apoi cum se comportau când venea vorba de teme pentru acasă.

— Nu-și bagă deloc nasul, mi-a zis Maddy. Și nici nu mă controlează. Dacă nu am niciun fel de problemă, mă lasă în pace.

— Înseamnă că trăiești în paradis! am strigat. Ce noroc pe tine!

Ăsta a fost momentul în care Maddy a spus cu un calm suprem:

— Eh, ar trebui instruiți!

— Instruiți?

La început am crezut că nu auzisem bine. Dar ea a continuat:

— A fost o vreme când părinții mei erau exact ca ai tăi...

Pete Johnson

Cum
să-ți instruiеști
părinții

Jurnalul meu BESTIAL

Traducere din limba engleză de
SORIN PETRESCU

CORINT JUNIOR

Prima zi în Orașul Tocilarilor

LUNI, 7 IANUARIE

Cred că am ajuns într-un loc tare ciudat.

Astăzi a fost prima zi la noua mea școală. Am fost primit de un moș ros de molii care a pretins că este directorul școlii. Are aproape o sută opt ani, sprâncenele îi sunt unite într-o linie stufoasă, uriașă, și scuipă când vorbește. După ce-a plecat, a trebuit să-mi șterg fața. Era udă learcă.

Mi-a repetat de patru ori ce noroc căzuse pe capul meu să ajung în școala lui, continuând să-mi stâlcească numele. Care este Louis și se pronunță *Luii*, nu cum pronunță el — Luis. Dar nu am comentat. Mă cam băgaseră în spe rieți sprâncenele lui.

Apoi, m-am văzut cu dirigintele clasei, Moș Vierme, un prefăcut tuns castron care mi-a transmis că speră să fac cinste școlii, deși privirea lui spunea în mod clar contrariul.

După aceea am fost prezentat clasei. Se holbau cu toții la mine întrebându-se probabil cine este nătângul ăsta cu un cap în formă de ceapă și cu păr castaniu, țepos. M-am emoționat puțin. Și de câte ori sunt tulburat încep să vorbesc cu un accent australian. Așa că le-am spus:

— ‘Nă ziua, oposumilor!

Ei au continuat să se holbeze la mine în tăcere.

M-am așezat în bancă lângă un băiat pe nume Theo. Îl văzusem în treacăt în ziua când ne mutaserăm aici. Locuiește într-o casă mare, la capătul străzii mele.

M-a întrebat dacă eram australian de-adevăratelea.

— Doar diminețile, i-am răspuns.

Nu i-a apărut nici măcar o umbră de zâmbet pe față.

Am aruncat o privire prin clasă și am observat repede că nu era nicio fată (sunt bun la chestii d-astea). Deși cele mai multe dintre fete mă scot din papuci, îmi doresc mai mult sau mai puțin să le văd prin jur. Apoi, în clasă

erau douăzeci de elevi, ceea ce nu era nicidecum îndeajuns. (La fosta mea școală erau practic de două ori mai mulți.)

Prima oră a fost Engleza. Profesorul adusesese niște lucrări date la ultima oră, iar tensiunea era la cote ridicate. Te făcea să crezi că așteptau cu toții rezultatele la tragerea loto.

Apoi, în pauză, mobilul lui Theo a început să sune. Era chiar taică-său. Sunase să vadă cum se descurcase Theo la lucrarea de control. Ca s-o spunem pe-aia dreaptă, Theo luase cea mai mare notă din clasă, un 10 minus.

— Când o să audă tata asta, o să zâmbească, ne-a spus mândru Theo.

Dacă tata m-ar suna la școală, n-ar mai zâmbi pentru mult timp, te asigur.

După ore, Theo s-a grăbit să ajungă la ora de corn francez. Aproape toți ceilalți din clasă au șters-o ca să ajungă la câte o oră de meditație despre cine știe ce lucruri dezgustătoare.

Oare am aterizat în Orașul Tocilarilor, dragul meu jurnal?

MARȚI, 8 IANUARIE

Avantajele mutării aici:

- 1) Dormitorul meu nu mai răspândește mirosul ăla ridicol de brânză, cum făcea cel de dinainte. Și asta pentru că nu mai sunt

nevoit să-l împart cu un mucea scârbos și plângăcios pe nume Elliot.

2) Cam atât.

Dezavantajele mutării aici:

- 1) Nu am fost consultat. În noiembrie trecut, babacii mei s-au mărginit doar să mă anunțe că ne mutăm mai aproape de Londra, lui tata oferindu-i-se din senin o slujbă nouă. „Este șansa vieții mele”, ne-a anunțat el. „Mai ales că am o vârstă înaintată”, a adăugat crezând că face o glumă. Și asta a fost tot. Nici măcar nu și-a bătut capul să mă întrebe dacă aș vrea să mă mut la sute de kilometri distanță.
- 2) Am locuit în vechea casă toată viața mea (doisprezece ani întregi) și chiar nu aveam chef să plec.
- 3) Nu pot suferi să-mi părăsesc toți vechii mei prieteni.
- 4) Fiecare zi petrecută la școala asta nouă durează cam trei secole.
- 5) Aici este ilegal să râzi.
- 6) Sunt la școala asta doar pentru că noul șef al tatei îl cunoaște foarte bine pe unul dintre directori. Ai mei nu știu că am aflat asta trăgând cu urechea la discuția lor.

- 7) Mă simt îngrozitor de singur.
- 8) Sunt prea deprimat ca să mai continui lista asta.

MIERCURI, 9 IANUARIE

Noii vecini sunt de-a dreptul antipatici. La sfârșitul orelor, după-masă, jucam de unul singur fotbal în grădina din spate, iar vecina a sunat la noi să se plângă că fac prea mult zgomot. Zicea că o împiedică pe Olympia să se concentreze la temele ei.

Olympia nu are decât cinci ani!

JOI, 10 IANUARIE

Theo seamănă cu o bălărie apretată.

Arată întotdeauna ca și cum părinții lui tocmai l-au spălat și l-au călcat. Și știu că nu are încotro. Vorbește mereu cu o voce potolită și șoptită, tratează totul cu mare seriozitate și nu are pic de simț al umorului (cu alte cuvinte, nu râde niciodată la glumele mele).

Câțiva dintre băieți sunt de gașcă. Dar toți par temători, răvășiți și parcă înfrânați mai tot timpul. Ca și cum școala asta le-a scos toată distracția din cap. Ar fi mai bine să nu încerce să facă asta și cu mine.